

dal. Jeg ved nok, at den højtærede Landbrugsminister formodentlig vil finde denne Udtalelse formentlig, men saaledes tror jeg det er. Det, den højtærede Landbrugsminister sagde overfor Valutaspørgsmaalet, var: Hvad disse Landbrugsmænd siger, og hvad alle de øvrige Erhvervsmænd sagde, er forkert, og det jeg, Madsen-Mygdal, mener, er det eneste rigtige. Den højtærede Landbrugsminister har kunnet gennemføre sin Politik, og det er jo noget, man kan henvise til, men derfor har den højtærede Landbrugsminister ogsaa et Hovedansvar for den Erhvervskrise, som vi nu befinder os i, i hvert Fald for Omfanget af Krisen, for de Ting, der direkte staar i Forbindelse med Forkastelsen af det Forslag, han bekæmpede, for den Ophobning af Lagre, som Regeringens egen økonomiske Beretning om Krisen har paapeget som Hovedaarsag til Krisen.

Jeg tror at forstaa den højtærede Landbrugsminister. Han henviste i Dag med Tilfredshed til, at et Medlem af mit Parti, det ærede Medlem Hr. Henningsen, nu havde meddelt, at man under Ministeriet Friis i Udvalget havde erklæret fra radikal og socialdemokratisk Side, at man vilde undtage Landbrugsprodukter fra Valutareguleringens Omraade, og han hævede sig da til en Højde af Uegennytte, af Samfundshensyn og sagde: Ja, der kan man se, det troede de Radikale og Socialdemokrater! De troede, at naar man undtog Landbruget, vilde Venstre være til at faa med; men Venstre vilde ikke sende alle de andre Erhverv over til hemmelig Udvalgsbehandling. Ja, jeg gjorde allerede en Bemærkning, den Gang den højtærede Landbrugsminister sagde dette, idet jeg henviste til, at det ærede Medlem Hr. Jensen (Klejs), der var Medlem af Arbejdsudvalget i Den overordentlige Kommission, neden under den Indstilling, Kommissionen gav, udtrykte sine Betænkkeligheder ved Foranstaltningen, hvis den fik Karakteren af et generelt Forbud, og tilføjede, at han i hvert Fald maatte holde for, at Landbrugets nødvendige Hjælpemidler: Raastoffer, Gødningsstoffer og Foderstoffer ikke kom ind under Valutareguleringen, men at det blev Landbrugets Organisationer, som bestemte, hvilke Kvantiteter der skulde indføres. Dette var aldeles utvivlsomt ikke, saaledes som den højtærede Landbrugsminister forment det, noget Udtryk for en agrarisk Egoisme i Retning af, at naar vi faar vort i Orden, kan vi sende de andre Erhverv derhen, hvor de vil. Det, som det ærede Medlem Hr. Jensen (Klejs), udtrykte, var, hvad der for øvrigt var fuld Enighed om,

at man ikke ønskede ved Valutareguleringen at lægge nogen Hindringer i Vejen for de nødvendige Raastoffer til Produktionen, men da der udtrykkelig under Forhandlingerne blev fremført, at det var dog for galt, at Landbruget, som skaffede det meste af Valutaen, maaske skulde blive afskaaret fra for denne Valuta at købe sine Raastoffer, saa erklærede de Radikale og Socialdemokraterne sig villige til at gøre dette Tilbud med Hensyn til det Lovforslag, som skulde gennemføres. Naar den højtærede Landbrugsminister siger, at Venstre vilde ikke sende alle de andre Erhverv over i et hemmeligt Udvalg, altsaa ikke ofre dem for Landbrugets Interesser, er det atter en fejlagtig Fremstilling af Forholdet, idet den igen ligesom giver Indtryk af, at det, man fra Regeringens Side ønskede, var noget, som Erhvervene ikke ønskede. Nej, alle de andre Erhverv ønskede at komme ikke i det hemmelige Udvalg, men i det Rigsdagsudvalg, med hvem de skulde ordnede deres Forhold. Det var Erhvervenes Ønske, som Regeringen bragte frem, det var ikke Regeringen, som fandt paa noget, den vilde paaoktrojere Erhvervene. Derfor maa jeg atter her sige, at det var Landbrugsministerens Bedreviden, hans Tilbøjelighed til at sætte sig selv op imod og over alle andre, der drev hans Politik og, som saadanne stærke Tilkendegivelser er i Stand til, førte til Sejr for en kortere Tid. Derfor forstaaer jeg ham, og derfor kan han ogsaa faa min Tilgivelse, men det er jo slet ikke min Tilgivelse, det kommer an paa. Den Tilgivelse, som Ministeren vil komme til at vente paa, det er det danske Samfunds Tilgivelse for den fordærlige Politik, han har ført, og om den kommer, vil Eftertiden vise. Om den vil komme til at give sig symbolsk Udtryk i saadanne Erstatningskrav overfor Ministeren, som jeg nu ser at f. Eks. de moderate Landbrugere i det Amt, hvor jeg er valgt, tænker paa at føre frem overfor Ministeren, fordi han har solgt Sukkeret for sent og derved paaført dem store Tab — de taler om at gaa til Højesteret for at faa Erstatning hos ham, fordi han har handlet saa ilde med den Ordning, som skulde give dem noget mere — om altsaa Samfundet senere vil præsentere en Fordring paa 1 000 Mill. Kr. overfor Ministeren, ved jeg ikke, men jeg ved, at naar en Gang Spørgsmaalet om denne Krisens Forløb bliver overgivet til Historien, vil den Omstændighed, at den højtærede Landbrugsminister stillede sig alene op imod alle Erhvervene, ogsaa Talsmændene indenfor hans eget Erhverv, blive taget i alvorlig